

“Jag tappade bort min identitet.”

I och med att jag har opererat mig så har jag blivit förändrad som person. Ibland är jag mer glad, ibland är jag mer depressiv. Jag skulle inte säga att jag mår bättre rent generellt. Min självkänsla och mitt självförtroende är ju inte på topp. Jag vet inte om jag tappade bort min identitet lite i samband med det här.

Nu när jag tittar mig i spegeln så känner jag inte igen mig, utan jag tänker ”vem är det där?”. Då känner jag mig mindre självsäker.

Det var så lustigt när jag skulle gå ner till affären och köpa kläder. Jag gick omkring i två timmar tills personalen kom fram och frågade om jag är okej. Jag svarade bara att ”jag vet inte hur jag ska köpa kläder, jag kan inte min storlek och vet inte vad jag passar i”. Bara en sån sak blir jättesvår!

Även om personalen hjälpte mig att hitta snygga kläder i rätt storlek så kände jag mig inte fin, för min kropp kändes inte som min.

Det är en ganska stor omställning i självbilden, men också hur andra ser en.

“De tittar på mig två gånger innan de fattar att det är jag.”

Jag har till och med mött människor som inte känner igen mig. De tittar på mig två gånger innan de fattar att det är jag. Så annorlunda ser jag ut. Då tänker jag att det inte är så konstigt att jag inte heller känner igen mig.

Sen blir det också jobbigt när de kommenterar hur mycket jag har gått ner, som om det vore så himla positivt. De säger det på ett sätt som att det är en komplimang. Men då undrar jag ju om de tycker att jag är bättre nu, bara för att jag har gått ner.

Det kommer mera bekräftelse och uppmärksamhet från andra efter operationen. Jag märkte hur jag förändrades som person och började testa olika umgängeskretsar. Jag har också börjat jämföra mig själv med andra mycket mer. Man blir helt annorlunda ett tag, så är det.

Självkänslan och förtroendet var ju inte direkt bra innan operationen. Och det blev såklart inte bättre bara för att jag gick ner

i vikt, vilket folk verkar tro. Det är så förvirrande när man möter människor som säger ”men gud vad liten du är”. Jag fattar ingenting, jag ser mig som väldigt stor fortfarande.

“Det är inte bara att lägga sig under kniven.”

Den bilden av att man bara är stor, att ens självbild i mångt och mycket kretsar kring det, var jag inte beredd på. Det var inget vi pratade om på infoträffen.

Det är inte bara att lägga sig under kniven. Alla kan ju opereras liksom. Men det är allt det som kommer efteråt. Det är verkligen hårt arbete, du kommer att få prövningar du inte visste om.

Jag gick ju faktiskt i terapi för att få hjälp med att hantera allt det här. Då fick jag bearbeta mycket av mina känslor mot mig själv. Alla borde gå och prata med någon! Sen är jag så glad över att jag har kontakt med tjejerna som jag låg bredvid på uppvaket. Vi ses ibland och med dem kan jag prata.

Egentligen hade jag önskat att mottagningen ordnade samtalsgrupper så man får träffa och prata med andra om såna här saker. Det hade jag verkligen uppskattat. Sen skulle jag säga att mitt råd till andra som ska operera sig är att ta kontakt med en kurator vare sig du vill eller inte. För det kan vara bra att börja prata med någon när du mår bra, så att de kan fånga upp dig sen när det faktiskt blir jobbigt.